

Daniels bok – nummer nittini

De siste dager og Guds dom: Åpenbaring av profetiske innsikter

Jeff Pippenger

2024-02-29

De «siste dager» betegner kunngjøringen om at dommen åpnes i den første engels bevegelse, og i den tredje engels bevegelse kunngjøres dommens avslutning. I de «siste dager» ble, og blir Guds folk oppreist for å forkynne Guds dom, men for å være et sendebud for Guds dom må du forstå dommen. Et hovedkjennetegn ved laodikeisk adventisme, både den lærde klasse og den ulærde klasse, er at de ikke kjenner Guds dom. Alle profetene henvender seg mer spesifikt til de siste dager enn til de dager de selv levde i.

«Hver av de gamle profetene talte mindre for sin egen tid enn for vår, slik at deres profeti er gjeldende for oss. 'Men alt dette hendte dem som forbilder; og det er skrevet til formaning for oss, som verdens ender er kommet over.' 1 Korinterbrev 10:11.» Selected Messages, bok 3, 338.

Alle profetene stemmer overens med hverandre, så deres profetier fremstiller alle det samme bildet, og dette bildet gjelder de siste dager, som er dommens dager.

Og profetenes ånder er profetene underlagt. For Gud er ikke forvirringens Gud, men fredens, som i alle de helliges menigheter. 1 Korinterbrev 14:32, 33.

Jerusalem i Esekiels syn, som begynner i kapittel åtte, er Guds menighet, som er den laodikeiske syvendedags adventistkirken i de siste dager. Kapittel åtte og ni i Esekiel identifiserer to klasser av tilbedere ved avslutningen av dommen over Guds hus. Den ene klassen er representert ved de tjuefem eldste menn som bøyer seg for solen, men de som sukker og roper over de vederstyggeligheter som blir gjort i menigheten og landet, mottar Guds segl. I kapittel elleve fortsetter Esekiels syn fremstillingen av straffen over de tjuefem menn som bøyer seg for solen.

Og Ånden løftet meg opp og førte meg til den østlige porten i Herrens hus, den som vender mot øst; og se, ved inngangen til porten var det fem og tyve menn, og blant dem så jeg Jaasanja, sønn av Asur, og Pelatja, sønn av Benaja, folkets fyrster. Da sa han til meg: Menneskesønn, dette er de menn som tenker ut ugjerning og gir onde råd i denne byen, de som sier: Det er ikke nær; la oss bygge hus; denne byen er gryten, og vi er kjøttet. Derfor skal du profetere mot dem, profeter, du menneskesønn. Og Herrens Ånd kom over meg og sa til meg: Tal! Så sier Herren: Slik har dere sagt, Israels hus; for jeg kjenner de tanker som stiger opp i deres sinn, hver eneste av dem. Dere har gjort deres drepte mange i denne byen, og dere har fylt dens gater med drepte. Derfor sier Herren Gud så: Deres drepte, som dere har lagt midt i den, de er kjøttet, og denne byen er gryten; men dere vil jeg føre ut av dens midte. Dere har fryktet for sverdet, og sverd vil jeg la komme over dere, sier Herren Gud. Og jeg vil føre dere ut av dens midte og overgi dere i fremmedes hånd, og jeg vil fullbyrde dommer over dere. Esekiel 11:1–9.

Jerusalem blir identifisert som «gryten», og folket i Jerusalem er «kjøttet» som blir kokt i gryten, som er en kokekar. Dommen over de ugudelige, som fullbyrdes av englene med ødeleggesvåpnene i sine hender, på den tid da de hundre og førtifire tusen blir beseglet (for Søster White sier at beseglingen i Esekiel kapittel ni er den samme som beseglingen i Åpenbaringen kapittel sju), innbefatter den sannhet at de ugudelige blir fjernet fra Jerusalem. Ved den snart kommende søndagsloven vil det åndelige Jerusalem bli renset og løftet opp som et banner over alle fjellene.

Og det skal skje i de siste dager at Herrens hus' berg skal stå fast grunnfestet som det øverste blant bergene, og det skal være opphøyd over haugene; og alle folkeslag skal strømme til det. Og mange folk skal gå av sted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens berg, til Jakobs Guds hus; og han skal lære oss sine veier, og vi vil vandre på hans stier. For fra Sion skal loven utgå, og Herrens ord fra Jerusalem. Jesaja 2:2, 3.

Den renselse som fullbyrdes for Jerusalem ved søndagsloven, er borttagelsen av laodikeiske adventister, slik at bare filadelfiske adventister blir tilbake. Den juridiske selskapsstrukturen er da fullført, for De forente staters regjering er den kontrollerende enheten i den juridiske ordningen som ble opprettet i 1863, og når De forente staters regjering håndhever søndagshelligholdelse over landet, blir selskapsstrukturen til Syvendedags Adventistkirken enten juridisk oppløst, eller kanskje dens navn juridisk endret til noe i retning av Søndags Adventistkirken.

Når de ugudelige i Jerusalem blir tatt bort fra gryten av de ødeleggende englene, opphører den laodikeiske adventistkirke, og den filadelfiske bevegelse blir det åndelige Jerusalem som løftes opp som et banner. Mika henvender seg til de eldste menn, som Jesaja kaller de spotterne som kaller lys mørke og mørke lys, og gjennom et spørsmål fastslår han at de eldste menn burde ha kjent «dom». De burde ha kjent tiden for sitt vitjasbesøk.

Og jeg sa: Hør, jeg ber dere, Jakobs høvdinger og fyrster av Israels hus! Er det ikke deres sak å kjenne retten? Dere som hater det gode og elsker det onde, som flår huden av dem og kjøttet av deres ben, dere som også eter kjøttet av mitt folk og flår huden av dem, som bryter deres ben og hakker dem i stykker som til gryten, som kjøtt i kjelen. Mika 3:1–3.

Gud hadde til hensikt, og har fremdeles til hensikt, at Hans endetidsfolk skal «kjenne dommen», og dommen er ikke et enkeltstående begrep. Den er en fremadskridende historie, som omfatter flere elementer og bestemte kjennemerker. Den er en profetisk tidsperiode som begynte i 1798 og fortsetter til slutten av tusenårsriket. Den er både undersøkende og utøvende. Den fullbyrdes over hvert menneske som noen gang har levd på planeten jorden, og også over de englene som ble utstøtt fra himmelen. Dommens perioder er en vesentlig erkjennelse for Guds trofaste i de siste dager, for svaret på Mikas spørsmål er: «ja, Israel skal forstå dommen.»

Jeremia fastslår at Jerusalems eldste menn i de siste dager representerer kulminasjonen av et «evig frafall», slik dette fremstilles ved de fire slektsledd av tiltagende opprør, symbolisert ved Esekiel kapittel åttes fire tiltagende vederstyggeligheter. Jeremia fastslår at de eldste menn er innhyllet i spiritualisme, for de «tilber» «solen og månen og hele himmelens hær». Han fastslår at de skal «falle og ikke reise seg», for «de har forkastet Herrens ord». Med disse kjennetegn fastslår Jeremia

at «folket kjenner ikke Herrens dom».

På den tid, sier Herren, skal de føre benene av Judas konger og benene av dets fyrster og benene av prestene og benene av profetene og benene av Jerusalems innbyggere ut av deres graver. Og de skal bre dem ut for solen og månen og hele himmelens hær, dem de har elsket, og dem de har tjent, og som de har fulgt, og dem de har søkt, og dem de har tilbudt. De skal ikke samles sammen og ikke begraves; de skal bli til gjødsel på jordens overflate. Og døden skal velges fremfor livet av hele resten av dem som blir tilbake av denne onde slekt, som blir tilbake på alle de steder dit jeg har drevet dem, sier Herren, hærskares Gud. Og du skal si til dem: Så sier Herren: Skal de falle og ikke reise seg igjen? Skal en vende seg bort og ikke vende tilbake? Hvorfor er da dette folk i Jerusalem falt fra ved et stadig frafall? De holder fast ved svik, de nekter å vende om. Jeg lyttet og hørte, men de talte ikke rett; ingen angret sin ondskap og sa: Hva har jeg gjort? Hver og en vendte seg til sitt eget løp, lik hesten som stormer inn i striden. Ja, storken under himmelen kjenner sine fastsatte tider, og turtelduen og tranen og svalen akter på tiden for sitt komme; men mitt folk kjenner ikke Herrens dom. Hvordan kan dere si: Vi er vise, og Herrens lov er hos oss? Se, sannelig, til løgn har de skriftlærdes løgnpenn gjort den. De vise er blitt til skamme, de er forferdet og fanget; se, de har forkastet Herrens ord; og hvilken visdom har de da? Jeremia 8:1–9.

I kapittel fem betegner Jeremia dem som ikke kjenner Herrens dom, som «dårer».

Far omkring gjennom Jerusalems gater, og se nå etter, og merk dere det, og let på torgene der, om dere kan finne én mann, om det finnes noen som øver rett, som søker sannheten; så vil jeg tilgi den. Og om de enn sier: «Så sant Herren lever», så sverger de likevel falskt. Herre, er ikke dine øyne vendt mot sannheten? Du har slått dem, men de har ikke sørget; du har fortært dem, men de har nektet å ta imot tukt: de har gjort sine ansikter hardere enn klippen; de har nektet å vende om. Derfor sa jeg: Sannelig, disse er fattige; de er dåraktige; for de kjenner ikke Herrens vei, heller ikke sin Guds rett. Jeremia 5:1–4.

I de siste dager kjenner den laodikeiske adventismen, de som i lignelsen om de ti jomfruer fremstilles som de dårlige jomfruer, og som søster White sier representerer «adventfolkets erfaring», «ikke Herrens vei eller sin Guds dom». I det neste kapitlet fastslår Jeremia at Herrens «vei» er «de gamle stier», men de dårlige laodikeiske adventister nekter å vandre på dem eller å høre på basunens lyd. «Basunen» er et symbol på dom, noe de dårlige laodikeiske adventister naturligvis ikke kjenner.

Så sier Herren: Stå på veiene og se, og spør etter de gamle stier, hvor den gode vei er, og vandre på den; så skal dere finne hvile for deres sjeler. Men de sa: Vi vil ikke vandre på den. Også satte jeg vektere over dere og sa: Lytt til basunens lyd. Men de sa: Vi vil ikke lytte. Hør derfor, dere folkeslag, og vit, du menighet, hva som er iblant dem. Hør, du jord: Se, jeg vil føre ulykke over dette folk, frukten av deres tanker, fordi de ikke har lyttet til mine ord, heller ikke til min lov, men forkastet den. Jeremia 6:16–19.

Det «onde» som føres over «menigheten» som nektet å «lytte til basunens lyd» og «vandre» på «de gamle stier», der «hvilen» fra det sene regn ville bli funnet, inntreffer når «menigheten» «forkaster Hans lov» ved den snart kommende søndagsloven.

Den tredobbelte anvendelsen av Elia identifiserer verket til et bud og en bevegelse i tiden for den utøvende dom, som begynner ved den snart kommende søndagsloven. Nært beslektet med den tredobbelte anvendelsen av Elia er den tredobbelte anvendelsen av budbæreren som bereder veien for Paktens Budbærer. Den tredobbelte anvendelsen av budbæreren som bereder veien, identifiserer et verk ved et bud og en bevegelse i tiden for undersøkelsesdommen. Budbæreren som bereder veien, og Elia er nært beslektede tredobbelte anvendelser, likesom den tredobbelte anvendelsen av Roma med den tredobbelte anvendelsen av Babylons fall, men de besitter viktige særtrekk som er knyttet til Guds dom.

Den tredobbelte anvendelsen av Elia og den tredobbelte anvendelsen av budbæreren som bereder veien for Paktens Budbærer, er knyttet til to atskilte domsgjerninger som blir utført av Gud, gjennom Hans utvalgte budbærer og den bevegelsen som slutter seg til budbærerens budskap. Disse to gjerningene er knyttet til to atskilte domsperioder, selv om det finnes overlapping mellom symbolene.

Den tredje og siste Elias' verk står i forbindelse med den utøvende dom over den trefoldige sammenslutningen av det moderne Babylon, og den gjerning som tilhører budbæreren som bereder veien, står i forbindelse med den undersøkende dom og renselsen av Guds folk. Malaki kapittel tre innledes med det siste verset i kapittel to.

Dere har trettet Herren med deres ord. Likevel sier dere: Hvordan har vi trettet ham? Når dere sier: Hver den som gjør ondt, er god i Herrens øyne, og han har behag i dem; eller: Hvor er dommens Gud? Se, jeg sender min budbærer, og han skal rydde vei for mitt åsyn. Og Herren, som dere søker, skal plutselig komme til sitt tempel, paktens budbærer, som dere har deres glede i. Se, han kommer, sier Herren, hærskares Gud. Men hvem kan utholde hans kommes dag? Og hvem kan bli stående når han åpenbarer seg? For han er lik en smelters ild og lik vaskernes lut. Han skal sitte og smelte og rense sølv; han skal rense Levis sønner og lutre dem som gull og sølv, så de kan bære fram for Herren offergaver i rettferdighet. Da skal Judas og Jerusalems offergave være til behag for Herren, som i gamle dager og i fordums år. Malaki 2:17–3:4.

I de siste dager, ifølge Malakis vitnesbyrd, er Gud trett av laodikeisk adventisme som holder fast ved opprøret fra 1888. Opprøret i 1888 ble forbilledliggjort ved Korahs, Datans og Abirams opprør, og den læremessige strid i Korahs opprør gjaldt hvorvidt de som gjør det onde, fortsatt er rettferdige i Herrens øyne.

Korah, sønn av Jishar, sønn av Kehat, sønn av Levi, og Datan og Abiram, Eliabs sønner, og On, sønn av Pelet, Rubens sønner, tok menn med seg. Og de stod fram for Moses sammen med noen av Israels barn, to hundre og femti høvdinge i menigheten, menn av anseelse, vel kjente i forsamlingen. Og de samlet seg mot Moses og mot Aron og sa til dem: Det er nok! Hele menigheten er hellig, hver eneste av dem, og Herren er iblant dem. Hvorfor opphøyer dere da dere selv over Herrens menighet? 4 Mosebok 16:1–3.

I de siste dager er Gud trett av laodikeisk adventisme, som holder fast ved opprøret fra 1957, som ganske enkelt er manifestasjonen av opprøret fra 1888, nedfelt i en offisiell erklæring. Boken

Questions on Doctrine stadfestet opprøret fra 1888, som var en gjentakelse av opprøret til Korah, Datan og Abiram, ifølge vitnesbyrdet fra engelen som underviste søster White om at hun måtte bli værende på konferansen i 1888 for å nedtegne historiens gjentakelse av Korahs opprør. To hundre og femti ansette menn samlet seg sammen med Korah, Datan og Abiram mot Moses, Guds representant, i opprøret.

De tjuefem mennene som bøyer seg for solen i Esekiel kapittel åtte, representerer en tiende, eller en tiendedel, av de to hundre og femti mennene som bar fram røkelse i opprøret til Korah, Datan og Abiram, hvilket var et forbilde på lederne for opprøret i 1888, hvis læremessige opprør ble formalisert i 1957 ved utgivelsen av boken Questions on Doctrine.

Korahs, Datans og Abirams opprør forkastet den «dom» som Gud hadde avsagt, idet han bestemte at de skulle vandre i ørkenen i førti år. Laodikeisk adventisme begynte å vandre i Laodikeas ørken i 1863, etter at de forkastet det laodikeiske budskapet som ble fremlagt i 1856, og som førte til dommen om å vandre i ørkenen i mange flere år på grunn av deres mangel på tro. I opprøret i 1888 var de fremdeles uvillige til å ta imot det laodikeiske budskapet som ble brakt av eldste Jones og Waggoner.

De som gjorde opprør i 1888, forkastet ikke bare den åndelige myndigheten til eldste Jones og Waggoner, men også myndigheten til profetinnen Ellen White og Den Hellige Ånds myndighet, for de handlet ut fra den forestillingen at hele menigheten var like hellig.

I 1863 vendte de tilbake for å ete sammen med den løgnaktige profeten i Betel, og ved å gjøre det godtok de til slutt den definisjonen av frelse som ble representert ved Korahs opprør, og deretter nedfelte de offisielt den falske læren i boken Questions on Doctrine. Den læren er en falsk definisjon av «rettferdiggjørelse ved tro».

Opprøret i 1863 var begynnelsen på forkastelsen av Millers juveler som ble gjenspeilt på Habakkuks to tavler. I Habakkuk kapittel to frembringer «striden» i vers én til slutt to klasser av tilbedere, som blir åpenbart gjennom sin uenighet om budskapet som drygde.

Se, hans sjel som er oppblåst, er ikke rettskaffen i ham; men den rettferdige skal leve ved sin tro. Habakkuk 2:4.

Den «tro» som den «rettferdige» hadde i «striden» i Habakkuk kapittel to, var grunnlagt på «synet» som var blitt tydelig skrevet på tavler. I opprøret i 1863 ble det første skritt for å fjerne det som var skrevet på tavlene, fullført av dem som ikke lenger eide den «rettferdiges» tro. Opprøret i 1863 representerte det første frøet til det opprør som til sist skulle innskrive en falsk definisjon av læren om rettferdiggjørelse ved tro i 1957.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Herren sendte i sin store miskunn et dyrebar budskap til sitt folk gjennom eldste Waggoner og Jones. Dette budskapet skulle bringe tydeligere fram for verden den opphøyde Frelser, offeret for hele verdens synder. Det framholdt rettferdiggjørelse ved tro på Borgen; det innbød folket til å ta imot Kristi rettferdighet, som åpenbares i lydighet mot alle Guds bud. Mange hadde

mistet Jesus av syne. De trengte å få sine øyne vendt mot hans guddommelige person, hans fortjenester og hans uforanderlige kjærlighet til menneskeslekten. All makt er gitt i hans hender, for at han kan dele ut rike gaver til menneskene og meddele den hjelpeløse menneskelige tjener det uvurderlige gode som er hans egen rettferdighet. Dette er det budskapet som Gud bød å bli gitt til verden. Det er den tredje engels budskap, som skal forkynnes med høy røst og ledsages av utgytelsen av hans Ånd i rikt mål.» Testimonies to Ministers, 91.

«Sannheten for denne tid, den tredje engels budskap, skal forkynnes med høy røst, det vil si med økende kraft, idet vi nærmer oss den store avsluttende prøve.» The 1888 Materials, 1710.

«Prøvelsens tid står like foran oss, for den tredje engels høye rop har allerede begynt i åpenbaringen av Kristi rettferdighet, den syndsforlatende Forløser. Dette er begynnelsen på lyset fra den engel hvis herlighet skal fylle hele jorden.» Selected Messages, bok 1, 362.

«Senregnet skal falle over Guds folk. En mektig engel skal komme ned fra himmelen, og hele jorden skal bli opplyst av hans herlighet.» Review and Herald, 21. april 1891.